

Jacobi Menochij

ergo (inquit Castrensis) illi filia tempore mortis dicti Bartholomei hæredis non haberent filios, licet deinde superuenient, succedere non posuisse sed admittit debuisse filios Martini & Andreae consilii Castrensis, qui prius (prætermisssis dictis verbis, tunc & eo casu) dixerat: filios dictarum filiarum deinde conceperos & natos vel etiam ratione non posuisse admittit: & i. si cognatis ff. de rebus dubijs, vbi ad relictum & factum cognati in genere admittuntur illi tantum qui erant cognati tempore testamenti, vel saltem tempore mortis, quo tempore cedit dies legati seu conditionis existentes si erat conditionale. Qui verò neumero dictorum temporum essent cognati, Licit inciperent esse post, non vocarentur ad tale relictum: quia dies relicti (inquit Castrensis) cessit inutiliter quo ad eos. Et subiungit idem Castrensis hoc etia probari. I. si post mortem in prin. ff. de legis primo & l. generaliter, §. si homini libero. ff. de fideicom. liberta, & melius l. interuenit. ff. de condit. & demonst. vbi dicitur quod levatum factum liberis debetur illis tantum, qui erant liberi tempore quo dies legati cedit. Et prædictis iuribus & ratione moti Castrensem secuti sunt Alexan. in consil. 13. nu. 5. lib. 4. Socin. Sen. in consil. 73. num. 27. lib. 4. Alciatus in consil. 594. nu. 5. & 6. secundum impressionem antiquam lugdunensem, Alba in consilio 106. nu. 3. & 4. lib. 1. Crauet. in consil. 212. nu. 6. lib. 2. Petrus Antonius Anguifola in consil. 67. nu. 7. & 8. lib. 9. & Ludouicus Molina in libro tertio Hispano primogeniis cap. 10. num. 36. versi. Sed his omnibus non obstantibus.

Et hos quidem commemorai ac probauit in dictis consil. 413. nu. 3. lib. 5. & consil. 556. nu. 57. lib. 6. Et in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsum. 93. nu. 7. quo in loco eiusdem opinionis reculit Rotam Romanam in decr. 38. in prima parte & in decr. 379. nu. 11. in prima parte. Hieronymum Zanchium in l. hæredes mei §. cum ita in quarta parte. nu. 224. versi. Contraria ff. ad Trebell. & lo. Petrum Surdu in consil. 125. nu. 41. lib. 1. His nunc accedit Hierony. Gabriel in consil. 130. nu. 8. lib. 1.

Et hoc quidem in casu dicimus, statim quo facta fuit alienatio atque ita euenit conditio acquisitionis fuisse pro dicto D. Aluisio. Sicut affirmat Castr. in dicto consil. 16. nu. 5. versi. cum igitur iste, & versi. quatum. Ergo ad propositionem lib. 1. dum dixit & relictum stare non posse in pendentia, alias sequeretur (inquit Castrensis) absurdum, quod per multos annos & tempora esset incertum, qui deberent ad ipsum legatum & successionem admitti, quod dicendum non est argu. l. vlt. in fine. ff. communia prædiorum tam vrba: quam rustico: vbi dicitur defunctorum actus & dispositiones in suspensi state non posse & alij comprobauit in dicto consilio 412. numero vigesimoquarto. Et hoc maximè locu habet in casu nostro, in quo testator illis verbis, tunc & eo casu voluit statim post euentu cōditionis Castru peruenire debere ad maiorem natu proximorē ut dixi supra. Nec repugnat qd in specie scribit Lud. Molina in li. 3. tertio de Hispano primogeniis c. 10. nu. 44. versi. sed quamvis &c. & nu. 45. cum dixit, prædicta locum habete posse, quando maior natu, sic que primogenitus & ante natu uitatem alterius proximoris rem alienatam reuocauit atque ita fideicomissum acceptauit: securus verò si non acceptauit, seu non reuocauit. Et huius opinionis refert Molina gl. in l. pto. §. fratre, de leg. 2. Castr. in consil. 24. lib. 1. consil. 247. In causa qua vertitur Sauona, num. 3. lib. 1. Fulgosum, Corneum, & Iasonem in l. quoties. C. de fideicom. nu. 1. & 2. fernam, Laudensem & Belusium & Præpos. in cap. 1. §. hoc quoque notandum de success. feudi Iraquellum de retraictu consang. §. 1. glo. 9. nam. 86. & Kuium in consil. 2. nu. 9. cum sequen-

tibus. lib. 2. Et accedunt Beretta in consil. 27. nu. 7. in fi. & nu. 8. & 10. Petra in tract. de prohib. fideic. alien. q. 11. nu. 591. & 593. vbi refert & ipse Fulgosum, Cornum, & Iasonem in d.l. quoties.

Nam respondet Castrensem loqui in casu, in quo tempore facta alienationis nullus extabat ex agnatis, cui dici posset delatum ins reuocandi: sed deinde fuerunt concepti, & inde nati, & cum essent ex vocatis a testatore competit ius reuocandi rem alienatam adhuc existentem apud eum, cui fuerat alienata. Et Castrensem sic declarauit in dicto consil. 412. nume. 49. vbi nume. 46. sic etiam intellexi loqui Tiraquellum & alios ab eo allegatos. Diuersum est in casu nostro in quo tempore facta alienationis exituit D. Aluisius, cui delatum fuit ius reuocandi dictam alienationem. Et hoc casu ad exclusionem. D. Ludouici sufficit, quod ius reuocandi Castrum alienatum sit ius reuocandi, & si expresse ius non acceptauit, nec reuocauit, aut reuocare tentauerit: cum ad D. Ludouicum, qui tanquam mortuus tempore alienationis facte dicitur a D. Aluisio exclusus. Et non esse quærendum, an D. Aluisio acceptauerit vel non expresse predictu ius & respondit manifeste Alciatus in respon. 594. numero 6. versi. nec operæ pretiu, qui vel ea ratione, hoc affirmat;

2 quia non volum in fideicomissu & particuli transit dominium statim, & incontinenti quo euenit casus l. Tiro, ff. de furtis. Sed etiam in fideicomissu universali. l. cogi. §. idem Mætianus ff. ad Trebell. & l. 3. C. de fideicom. & scribunt omnes in l. cum filiofamil. de leg. 1. Et his responderet Rnino in dicto consil. 22. num. 9. cum sequentibus. l. 2. allegatus à Molina: cum nil plus scriptum reliquerit Ruinus quam Castr. Nec repugnat, quod ex eodem Castrensi in dicto consilio 247. col. 2. versi. admittuntur, ergo dyntaxat, scribit idem Ruinus in dicto consil. 22. nume. 12. versi. & istud etiam clariss. quod agnatus, qui rem alienatam recuperauit, tenetur cum agnatis postea natis participare. Nam respondet Castrensem solum dixisse, agnatum & illum, qui rem recuperauit, teneri canere de re illa testiuenda post mortem suam agnatus postea conceptis & natis, eueniente casu fideicomissi propter mortem, non autem propter alienationem, iuxta l. peto. §. fratre, de leg. 2. quem Castrensis ipse alegat: sicuti declarauit in consil. 413. nu. 48. lib. 5. & in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsum. 93. nu. 8. & accedit Alciatus in d. §. fratre, nu. 6. qui sic responsu illud declarat.

Non etiam obstat auctoritas illa Beretta in dicto consil. 27. nu. 7. in fine, & nu. 8. & 10. & Petra in dicta quæstio. 11. nu. 391. qui dixerunt, requiri acceptance agnati, vt dicatur ei acquisitionis ius & reuocandi rem alienatam ad exclusionem agnatorum deinde natum. Nam respondet primù à Beretta & Petra dissentire Alciatum in dicto respo. 594. nu. 6. versi. nec operæ pretium. Dissentit etiam Peregrinus in tract. de fideicommissis art. 22. num. 18. qui in specie damnat Petram. Respondet secundò rationem per persam à Beretta & Petria non esse veram: dum iniqui paria esse non extare; & non succedere, siveque excludi repudiatione; quia in casu nostro agnatus, siveque Dominus Aluisius non dicitur repudiasse: sed supercedisse ab agendo ad reuocationem dicti Castr., cuius do-

25 minium & iust reuocandi in eū transiit statim facta alienatione, exercitum verò ipsius iuris & actionis, & si haec tenus distulit, non tamen ipsum ius & dominium amisit. Non enim Do. Aluisius vel verbis, vel factis, quibus induxit repudiatio, vt post alios scripsi in commentariis de præsumptionibus lib. 4. præsumptio. 102. declarauit, se non acceptare hoc fideicomissum. Et ius reuocandi dictum Castrum alienatum.

S V M.

Consilium MCXIX.

35

S V M M A R I V M.

- 1 Fideicomissi restituendi casum euenisse qui dicit probare debere.
- 2 Successionem ab intestato mortuorum fratrum sibi deberi afferenti plene probandum esse, non præsumptiu, numero 3.
- 3 Successionem fratris vendicantem, eo quia dicat sine filiis mortuis, plenè id probandum ei esse.
- 4 Mortem alleganti pro fundamento probandam esse.
- 5 Mortem probari per explorationem.
- 6 Mortem probari, eo quia perquisitione facta in loco vbi habitabat, non fuit repertus.
- 7 Mortem satis probari ex eo, quia quis per diligentem inquisitionem non fuit repertus.
- 8 Mortis perquisitionem, & probationes fieri debere ea citato de cuius dannio agitur.
- 9 Testes super morte debere examinari coram iudice, adhibitis interrogatoriis.
- 10 Probationem mortis præsumptiu, non sufficere cum agitur de succedendo.
- Mortem præsumptiu non satis esse probari, cum agitur de successione.
- 11 Mortem probari testibus qui rationes reddant, vt quia videant affines lugubri vesti.
- 12 Fideicomissario agente contra grauatum ad restitutio nem satis esse probare testatorem possedisse bona, quæ vendicat.
- 13 Fideicomissario vendicante bona, ab eo qui pro herede, vel pro possessore detinet, satis esse probare testatorem detinuisse.
- 14 Fideicomissario vendicante bona à tertio possessore probandum esse bona fuisse in dominio fideicommissantis.
- 15 Instrumentum emptionis facta à defuncto probare dominium acquirentis contra hæredes venditorum, non tamen contra tertium, licet habentem causam ab illo.
- 16 Filii bona, præsumi patris fallit, nu. 18.
- 17 Filii bona non præsumi patris, quod tertium.
- 18 Librum astimi probare inter descriptum & describentem, vel consentientem.
- 19 Librum astimi non probare dominium, quod tertium facit tamen præsumptionem contra eum, nu. 22.
- 20 Dominum non probari testibus dicentibus eum possesse vti dominum.
- 21 Fideicomiso grauatum deducere debita soluta, funerali impensa, legata relicta, melioramenta legitima, Trebellianica. nu. 25.
- 22 Quocirca rectius Ancha. in cap. in præsentia nu. 3. de sponfalsibus ita scriptum reliquit. Secundo nota, quod non est sufficiens probatio t mortis alicuius; qui cum diligentia perquisitus non repertus. Ex hoc ramen diligit inquisitione oritur efficax præsumptio; quod non sit in vna Provincia sive Civitate ille qui perquisitoris ibi non repertus vt cap. causam & cap. cum olim de dolo & contum. Haec tenus Ancharanus, & idem eodem in loco scribit Abbas nu. 4. Præterea admissio citra veri præjudicium, quod exploratio, & cautela haec sufficiat ad probandum mortem eius, de cuius successione agitur: atamen nec recte ea vbi sunt ij actores. Cum concessa fuerit non vocatio, & citato Excel. D. Princeps Mirandæ reo conueto; sicuti citari t debuit, ex quo de eius magno præjudicio agebatur iuxta regulam l. de vno quoque ff. de re iudica. si enim Do. Princeps fuisset monitus forte passus non fuisset eligilllos explicatores nempe franciscum Balbinum, & Iolephum conanum sibi suspectos. Et rursus, adhiberi non debuit fides scipioni de Gatis Ioanni de Caualerijs, & alij interrogatis à dictis

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X I X .

DE tribus propositis dubitationibus agam paucioribus quam per me licebit: cum intelliga agi causam coram iuri sapientissimis qui nō delectantur multiloquio.

Prima dubitatio est, an venerit casus restitutioonis fidoicomissi relieti & constituti à D. Cæsare seniore testatore ad commodum & fauorem Dominorum Petri Iacobi & Annibalism nepotum ex Do. Hieronymo dicti testatoris filio ob defectum linea D. Ludouici alterius filij ciuilem testatoris. Et quidem respondendum est, casum non euenisse, cum non constet Carolum Regulum & Cæsarem iuviorem dicti Ludouici filios deceſſisse, nullis relictis filiis: sicuti prædicti auctores probare tenebantur, vt in specie post Imolam,

1

Iacobi Menochij

dicatis exploratoribus. Cum illi tamquam testes interrogati de dictis Regulis Caroli, & Cæsaris minoris vita & morte sine iuramento, testimonium dixerunt contra l.ius iurandi C.de testib.vbi glo.& Docto. Præterea cum predicti testes t*ad* judicialiter, examinari potuerint, Examinandi erant vocato ipso D. Principe adhibitis interrogatorijs. Et rursus hac est præsumptua non autem plena & concludens t*ad* probatio mortis, quæ non sufficit quando agitur de succedendo in hereditate ob ius morte, sicuti in specie respondit Alex. dicto consi. 117.nu.7.lib.4.

Dicamus nunc de alijs testibus judicialiter examinatis super morte dictorum. Caroli Reguli & Cæsaris iunioris, & quidem dicendum est non probare eos deceplisse, cum non reddant rationem suarum attestacionum sicuti in specie probandæ mortis t*ad* alius necesse est, ut rationem afferant ut puta, quod vi derint eos sepeliti, vel mori vel eorum sanguine coniunctis vestes habere lugubres, vel audiuisse luctus in eorum ædibus, vel quia est vicinus sicuti tradunt muliti illi doctores quos refert Mascaldis in tract. de probationibus, in conclus. 107.1. & eo prius ego scripseram in commentariis de adipiscenda possessione, t*ad* medio quarto nu. 671. uque ad 676, & illo in loco n. 672. post alios scripti in grauioribus & magni præiudicij nō sufficere probationem per vocem & famam. Et illis addo nunc Alex. in dicto consi. 117.nu.7. quæ & supra refuli, & qui ad rem sic respondit.

Secunda est dubitatio (admissa) citra veri præiudicium euensis casum restitutionis fideicommissi ob defectum linea*re* dicti Ludouici *an* bona alienata ludoui co & Cæsare eius filio Illustrissimo, & Excellētissimo D. Principi Mirandula fuerint in bonis prædicti testatoris, qui fideicommissum reliquit; Et quidem respondendum est, non constare haec tenus, dicta bona fuisse in bonis dicti testatoris Hoc facile demonstratur, imo prius premisso: non sufficere hoc in casu quod constet prædictum testatorem possedite hac bona, sed constare debet eum fuisse dominum, Nam doctores differentes quod probati debeat à fideicommissario, qui posse quam evenit casus restitutionis fideicommissi. petit bona qua fuerunt in bonis testatoris sive mortis tempore sibi restituti distinguunt tres casus.

Primus est, quando ipse fideicommissarius agit contra hæredem grauatum, vel ipsius grauati hæredem, ut sibi restitut^r bona reperta in bonis testatoris. Hoc sa 122 n*e* casu certum & clarum est sufficere quod fideicommissarius probet testatorem possedite illa bona absq; eo quod probet dominum, ita Castren. in consi. 94. Clarum est in fine lib. 2. Crauettia in consilio 61. numero 6. & in consi. 316. colum. penultima in fi. vers. sed istud de probatione & manifestis. Natta in consilio 400 numero secundo, vers. vndecimo, & numero tertio & quarto, libro secundo, qui rationibus & argumentis probat. Rolandus in consi. 46. numero 10. libro tertio. Cephalus in consilio 386. numero 25. libro tertio, & Simon de Pratis in tract. de interpretatione ultimarum voluntatum libro quinto, dubitatione ultima, numne. 299. Hic casus nostro non conuenit, ut est manifestum.

Secundus est casus qun*e* fideicommissarius postquam evenit casus restitutionis fideicommissi mouit lite aduersus tertium possessorum, qui vel pro possesso, sive fine titulo possidet, vel titulo pro hærede, vt quia bona illa acquisuit ab hærede tanquam ab hærede, & vt bona hæreditaria. Hoc etiam casu idem dicendum est, quod satis sit si fideicommissarius probet testatorem possedite vel etiam detinuisse dicta bona, absq; eo quod probet dominum. Ita Castren. in dicto consi. 94. in fine Barba. in consi. 37. col. 2. & 3. lib. Natta in dicto consi. 400. num. 7. & hoc in casu lo-

quitur etiam Peregrin. in tract. de fidicommissis art. 44. num. 6. sic etiam declarandus est Marzarius de fideicom. q. 60. versi. nihilominus dum allegat Castren. Hic etiam casus nostro non adaptatur, sicuti ex subsequenti intelligemus.

Tertius est casus, quando sive fideicommissarius item institut*us* contra tertium possessorum, qui titulum & bone nam fidem habet. Hoc sane casu necesse habet fideicommissarius, probare dominum testatoris fidei committentis. Ita Bald. in consi. 4. In causa Basili*us* libro 4. Angelus in consi. 229. ex themate supradicto colum. 2. vers. hac quidem dico vera esse. Crau. in d. consi. 61. nu. 5. & in d. consi. 316. col. pe. vers. sed istud Pasches in consi. 67. nu. 5. Natta in d. consi. 400. col. vlt. vers. fin autem fideicommissarius li. 2. Roland. in d. consi. 46. nu. 11. & nu. 13. lib. 3. Et his constat hunc esse recepta sententiam, & si ab ea dissentit Simon de Pratis in dicta ultima dubitatione, nu. 302. Cum ergo Excellētis. D. Princeps Mirandula reus conuentus sit horum bonorum possessor cum titulo & bona fide; actores Boggognoni tenentur probare testatorem fideicommittentem fuisse dominum horum bonorum tempore mortis sua.

Dispiciamus itaque an probatum fuerit hoc dominum testatoris. Et verè teratum probationis species deducta & facta sunt, nempe instrumentis, libro æstimi seu catastri, & testibus duo instrumenta acquisitionum factarum à dicto Cæsare testatore producita fuerunt. Alterum confectum anno 1531. die 27. Aprilis in quo legitur dictum Cæsarem testatorem emisse dominum quandam sitam in Oppido Cotti à Cassandra de Blan dis. Alterum rogatum anno 1532. die 5. Februarij, in quo habetur dictum testatorem emisse tornaturas quatuordecim terra cum domuncula quadam à Frâscio de Coradinis. Hæc sanè instrumenta & si probantur ter dominum acquirentis contra hæredes ipsorum venditorum sicuti post Baldum in consi. 89. lib. 1. Curtius iunior in consi. 158. nu. 22. & nume. 31. tradit Peregrinus in tract. de fideicommissis art. 44. nu. 4. qui à domino Aduicato actorum adducitur, attamen non probat cotta tertium possessorum qui causam habuit ab alio, quam ab illo acquirent ut contra ipsum possessorum cum titulo & bona fide auocetur res, ut tradit Angelus in l. officium, nu. 2. ff. de rei vind. quem secuti sunt Socini senior in consi. 266. n. 11. vers. confirmatur ista conclusio lib. 2. Grotius in consi. 34. nu. 11. & nu. 13. Et in specie magis quod ter dominum rei non probatur per instrumentum empionis responderetur post Alex. & alios, Decius in consi. 321. nu. 5. vers. nec etiā per instrumenta, & Crauettia in consi. 157. nu. 5. in fine & alios plures refert Mascaldis in tract. de probationibus conclus. 549. num. 1.

Librarium æstimi productorum nulla prorsus habenda est ratio cum non legantur, in eis scripta bona Cæsaris testatoris, de cuius dominio nunc agimus sed bona Ludouici eius filii ac Cæsaris eiusdem ludouici filii, Et ob id nihil ad rem nostram. Nec repugnat quod obicitur ex Baldo in l. 2. C. de Patria potest: & in consi. 89. col. 2. libro 1. & alios relatis à Marzario de fideicommissis. q. 28. versi. quando autem dum scribunt bona possedite filio ter præsumi illa quæ possidebantur ab eius Patre eiusque propria erant. Nam respondetur Baldum & sequaces loqui quando agitur contra ipsum filium, qui tamquam hæres Patris non potest negare, illa esse bona Patris, nisi probet se alio de habuisse. Diuersum verò est quando ipse filius, hæresque Patris agit contra tertium ut nostro in Casu, & assertit bona, à le petite fuisse Patris sui, & peruenisse ad fratrem suum, siveque non fuisse acquisita ab ipso eius fratre, sed esse bona Paterna quia hoc casu cessat illa præsumptio, præfertim in casu nostro, in quo

quo à die conditi testamenti: ad tempus primi astimi intercessit decennium, & ad secundum astimum, plusquam viginti. Et propterea præsumitur bona

18 ter hæc acquista ab ipso Ludouico. Ita egregie & ad rem respondit Alciatus in resp. 778. nume. 5. omnino videns & cum fecutus est Rolandus in consi. 46. n. 16. lib. 3. Præterea admisso citra veri præiudicium.

19 Liber æstimi ter probat inter descriptum, & describetem sicuti tradidit Baldus Salicetus & Castrensis in l. solemnibus. C. de rei vind. Corneus in consi. 165. col. 2. lib. 3. Crauettia consi. 217. nu. 8. quos refert & sequitur Peregrin. in dicto art. 44. nu. 9. & his accedunt alii quam plures quos refert Mascaldis in tract. de probationibus conclus. 542. nu. 3.

20 Fidem etiam facit liber æstimi ter aduersus tertium qui illi descriptioni consentit ut scribunt Bart. Baldus, & reliqui in l. cœsualis. C. de donatio, & alios refert Peregrin. qui supra num. 10. Quibus addi possunt relati à Mascaldis in dicta conclus. 542. in fine.

Aduersus vero tertium possessorum, qui descriptione 21 ni æstimi non consentit non probat ipse liber ter, quod is descriptus sit ter dei scripta dominus. Ita respondunt Alex. in consi. 81. in fine lib. 3 in consi. 10. nu. 4. lib. 4. in consi. 37. nu. 16. & in consi. 182. nu. 2. lib. 2. & in consi. 147. in fine lib. 3. & Socini senior in consi. 205. col. 2. libro 2. quos secutus est Peregrinus, in dicto art. 44. nu. 11. & his accedunt Calca. in consi. 11. nu. 8. & Crotus in consi. 306. nu. 10. & Mascaldis in dicta conclus. 54. n. 1. Cum ergo non appareat excellētissimum: D. Principem reum conuentum consenserit illi descriptioni, dicendum est contra eum fidem non facere.

22 Nec repugnat si dicatur librum æstimi ter aduersus tertium sicuti Baldus in l. quidam in suo in fine ff. de conditio. inst. & alii multi relati à Peregrino, in dicto art. 44. nu. 12. Nam responderetur præsumptionem hanc non sufficere ad hoc, vt rei uindicatione possit descriptus iste obtinere ter possessorum ab alio cum titulo & bona fide, sicuti à fortiori dicimus supra de instrumento empionis, & venditionis, ex sententia Angeli in l. officium nume. 2. ff. de rei iudi. & sequacium quos non reperio.

De testibus pro actioribus examinatis ad probandum testatorem fuisse dominum horum bonorum, ab eis sibi restitu*ti* petitorum pauca dicenda sunt cum clara cōficta duos vel tres testes tantum, nempe primus Ioannes Caballacius secundus Hieronymus de Munari, & tertius Iosephus de Chiarellis attestatos esse dictum te statorem possedite tanquam sua, dominum & quedam alia bona descripta in fine libelli actorum. Quæ sane 23 probatio non sufficit ad probandum ter dominum, vt in specie & claris his terminis auctoritate Innocentij, Bartholi, Angeli, Alexandri, & Ripa respondit Rolandus in consi. 46. numero 18. libro tertio, qui omnino videns & cōficiens &c.

Tertia est dubitatio (admissa) citra veri præiudicium quod restitute debeant bona ab actioribus petita) quid deduci ab ipsis bonis debeat. Et quidem deducenda sunt hac multa.

24 Primo debita ter reliqua à testatore ab ipsis hæredibus soluta, sicuti in specie tradunt Socini senior in consi. 28. nu. 3. lib. 2. Natta in consi. 255. nume. 9. & Petra in Tract. de prohibita alienatione fideicommissis. q. 15. nu. 2. & nu. 67.

25 Secundo deducenda est funeris ter impensa à dictis hæredibus facta, vt scribunt Guido Papæ in q. 499. Castren. in consilio 186. colum. 2. libro secundo. Romanus in consilio 276. numero 6. Crotus in consilio 275. numero 61. & uno verbo, Petra in dicta questione. q. numero 67.

26 Tertio deduci debent legata ter ab ipso testatore re-

lita, sicuti copiose respondit Crotus in consilio 275. n. 12 numero 56.

Quarto deduci debent melioramenta ter qua post mortem testatoris facta sunt in domo & agri ut tradunt Roman. in dicto consi. 276. nume. 7. Guido Papæ in q. 496. Fulgosius in consi. 8. Coment. in consi. 56. & alij multi congettūt Marza rito in Epitome de fideicommissis. q. 6. 5. versi. & de melioramentis, & Petrain dicta q. 15. nu. 2. 13. cum multis sequentibus.

Quinto est etiam deducenda legitima ter dicti Ludouici filii testatoris, quæ nullo onere grauari potuit à Patre ipso testatore. I. quoniam in prioribus. C. dein officio. testa. & in specie respondit Ruinus in consilio 57. num. 13. lib. 2. & si ipse Ludouicus tam consertitus

nō fuit legitimus ipsam deduci deinde potuit ex eius persona ab eius filiis & nepotibus testatoris. S. neque illo in auth. de trien. & semi. Et traducat relati à Ruino in consilio 186. nu. 1. & Petra in dicta q. 15. nume. 14. Nec repugnat, si dicatur prædictum Ludouicum anno die confessum fuisse publico in sermone, a Patre habuisse legitimam sibi debitam, quia respondet, quod cum non appareat, qua in re fuerit assignata ipsa legitima, præsumendum est, fuisse assignata in domo sua in Oppido Cotti, & in illis locis ter quatuordecim certa, quæ deinde ipse Ludouicus vendidit Excellētissimo Do. Principi Mirandula, si modo admittimus dictam dominum, & certas fuisse rei dominio dicti testatoris. Qua de re dicimus sup.

29 Sexto deduci debet Trebellianica ter quam, & si filii primi gradus prohibere potest Pater, sicuti cōmutem hanc esse Doctorum opinionem testantur Ruinus in consi. 173. col. vlt. vers. sed tamen contrarium libro secundo, & Patruis in consi. 16. nu. 59. lib. 2. ter ammen nostro in casu nulla exstant testatoris verba, quibus dici possit prohibita huius trebellianice detractione. detrahatur ergo potest.

30 Nec repugnat si dicatur quod in Trebellianicam putari debent fructus percepti ab ipso Ludouico hære de grauato, quia respondet filios primi gradus, ac euan nepotes grauatos fideicommissio non restituere fructus à le perceptos ex bonis fideicommissi, pendente adhuc conditione, sicc; antequam euaniat casus restitutio*ni* fideicommissi, quemadmodum post alios scribunt Picus in l. in quartam, nu. 11. ff. ad legem Fabrid. Ripa in l. in fideicommissatam, nu. 18. ff. ad Sénatus consi. Trebel. quos secutus sum in lib. 2. de arbitriis iudicis in casu 259. nu. 32. & ibidem nu. 3. cōficiens & cōficiens quā plurius scripsi id ē esse quando filius grauatus fideicommisso potest deducere legitimam; Cū non prohibeatur habere, & cōficiens duas has quartas. Hæc placuit scribere, & hac de controvergia respondere, ut aliquia adderem scriptis præstantissimorum huius causa patronorum & defensorum. Cocapanis scilicet & Fabij.

S V M M A R I V M.

1. A que deducenda ius sine eius possessionem acquiri anno ducento per viros & tubos à se factos

2. A que deducenda ius licet nullum prius adesset, decennio acquiri.

3. Omne dictio*ne*, nihil excludere.

4. Copulatiuam, ex regula, positam inter plura idem significativa, refolegi in expositoriam.

5. Verba intelligi debere medietate, non immediatè.

6. Consequenti posito sequi antecedens necessarium.

7. A que derivanda ius vetustate regulare.

Verus latet sequendam in aqua ducenda.

8. A que ducenda ius amittit antea quadragesita.

9. Prescribi non posse facultatem contra eum qui nō vixit, cum non enierit casus quo uti potuit, nu. 10.

Pre-